

Arrest

nr. 228 055 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2017 dient verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in. Op 18 oktober 2018 wordt verzoeker geacht afstand te hebben gedaan omdat hij zich niet had aangeboden bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 1 juni 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 juni 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing met de volgende redenen:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.06.2018 werd ingediend door :

K., I. (R.R.: (...)

geboren te A. op 21.10.1996

nationaliteit: Kazachstan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 15.12.2017 in België asiel aan. In onderhavige aanvraag d.d. 01.06.2018 vermeld betrokkene dat hij op dat moment de nodige documenten aan het verzamelen was om zijn asielpcedure bij de Belgische asielinstanties verder te zetten. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene hieraan niet heeft voldaan. Meer zelfs, betrokkene werd opgeroepen om zich aan te bieden op 02.10.2018. Hij gaf hieraan echter binnen de 15 dagen geen gevolg en bijgevolg werd hij op 18.10.2018 geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Betrokkene beweert dat hij en zijn naaste familieleden met inbegrip van zijn moeder systematisch vervolgd worden en dat hij meermaals werd geslagen en gemarteld door de politiediensten onder meer omwille van de problemen van zijn moeder aldaar. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij en zijn naaste familieleden met inbegrip van zijn moeder systematisch vervolgd worden en dat hij meermaals werd geslagen en gemarteld door de politiediensten onder meer omwille van de problemen van zijn moeder aldaar volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het voorgelegde document, geklasseerd als stuk 20 bij de inventaris, volstaat niet om als begin van bewijs aanvaard te worden. Dit document werd opgesteld in een voor ons onleesbare en onverstaanbare taal waardoor de inhoud niet kan vastgesteld worden. De vermelding op het document betreffende 'vrije kantoorvertaling' stelt enkel: "gevolg van de klacht van de moeder van verzoeker – brief OM van Almaty" maar zegt niks over de inhoud van het document of wat dat "gevolg" zou kunnen zijn. Voor wat de voorgelegde foto's die zouden moeten verwijzen naar de gevangenis van zijn moeder (stuk 9) betreft; er kan niet onredelijk gesteld worden dat deze foto's eender waar kunnen genomen zijn en dat foto's in het algemeen op een gemakkelijke manier kunnen gemanipuleerd/bewerkt worden of in scène kunnen worden gezet.

Het louter voorleggen van foto's, zonder bijkomend bewijsmateriaal, kan dan ook niet aanvaard worden als een begin van bewijs. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat deze foto's betrekking hebben op zijn moeder, maar zij leveren geen bewijs dat betrokkene persoonlijk gevisieerd zou worden door de ordediensten en/of overheid van zijn land van herkomst.

Verder verklaart betrokkene dat hij samenwoont bij zijn familie in België, zijnde zijn oom en diens gezin, en dat deze over voldoende inkomsten beschikt om betrokkene ten laste te nemen. Hierdoor stelt betrokkene dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van art. 8

EVRM. Wat deze vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, zijnde zijn oom en diens gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Wat betreft het feit dat de echtgenote van zijn oom de Belgische nationaliteit heeft; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verwijst vervolgens naar zijn medische toestand en hij legt een medisch attest voor, opgesteld op 01.03.2018, waaruit blijkt dat hij psychologische problemen zou hebben. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat zijn medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen om alzo (tijdelijk) terug te keren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening.

*Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel feit kent van zijnerzijde dat in strijd is met de openbare orde of de nationale veiligheid van België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...)"*

Tevens op 18 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing met de volgende motieven:

*"(...)
De heer,
Naam, voornaam: K., I.
geboortedatum: 21.10.1996
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Kazachstan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van: *"zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9bis Vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 8 van het EVRM."*

Het enig middel licht toe:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker kwam naar België en vroeg asiel aan op 15 december 2017.

Vanaf maart verblijft hij in het gezin van zijn oom de heer B. Y..

Verzoeker heeft ernstige problemen in het land van herkomst (zie bewijzen in zijn asioldossier).

Het gezin van zijn oom heeft voldoende inkomsten en verzoeker is niet ten laste van de Belgische staat.

Hij verzamelt momenteel nieuwe bewijzen om een nieuwe aanvraag tot internationale bescherming te kunnen indienen.

Verzoekster woont in het gezin van zijn oom als een echte familielid.

Hij is een familielid van een Belg omdat de echtgenote van zijn oom Belgische nationaliteit heeft.

Hij verkeert zich immers in bijzonder moeilijke situatie om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag van gezinshereniging in te dienen.

Verzoeker woont reeds anderhalf jaar in België.

Verzoeker heeft familieleden meer in het land van herkomst maar kan niet terugkeren omwille van ernstige problemen aldaar.

Verzoeker is daarom van mening dat hij in aanmerking kan komen voor regularisatie van zijn verblijf.

Verzoeker vraagt geen geld van de Belgische staat en vormt daarom geen enkele last voor de Belgische maatschappij.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met artikel 8 van het EVRM die een directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

De regularisatieaanvraag uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een speciale procedure waarin de hogere normen zoals het staat in artikel 8 van het EVRM dienen primeren.

Artikel 9bis werd in casu gebruikt door verzoeker als een ultiem middel.

Bovendien heeft verzoeker geen eigen woning of een sociale vangnet in zijn land van herkomst.

Verzoeker verwijst niet enkel naar schending van artikel 8 van het EVRM, maar naar een bijzonder moeilijke situatie waarin hij zich momenteel bevindt.

De motivatie van de bestreden beslissing uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gebeurt blijkbaar zonder grondige analyse van de kern van de zaak.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend aan verzoeker.

Er was tevens geen gepastheid van dit bevel gemotiveerd.

Verzoeker verblijft immers in België omdat hij geen andere keuze heeft en omwille van toepassing van een hogere norm zoals het artikel 8 van het EVRM.

Het verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is in casu niet voldoende.

Bij de huidige eerste aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekers.

De regularisatieaanvraag uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een speciale procedure waarin de hogere normen zoals het staat in artikel 8 van het EVRM dienen primeren.

Bij de huidige eerste aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden talrijke belangrijke documenten toegevoegd.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoeker (eerder uiteengezet).

De tegenpartij houdt tevens geen rekening met de integratie van verzoeker in België.

Verzoeker mag immers in België niet verblijven en hij kan tegelijkertijd niet terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van ernstige problemen aldaar.

Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde de reden waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, legt de gemachtigde van de bevoegde minister op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag

onontvankelijk verklaard. De eerste bestreden beslissing beantwoordt de stukken die voorgelegd zijn en die te maken hebben met het al dan niet ontvankelijk verklaren van de aanvraag. Zo wijst de eerste bestreden beslissing op de afstand van de gedane asielaanvraag (wegens het zich niet aanbieden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). De bestreden beslissing gaat in op de voorgehouden systematische vervolging van verzoeker en diens familieleden. Zij bespreekt de stukken die hiermee te maken hebben. De eerste bestreden beslissing bespreekt de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en legt uit waarom dit artikel niet geschonden is. Deze beslissing bespreekt het medische probleem en wijst erop dat geen aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, is ingediend, wat steun vindt in het administratief dossier.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft meldt deze de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet: het in het Rijk verblijven zonder de houder te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten. De tweede bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet voorhanden.

2.3. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In dit geval is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker geeft naast een theoretische uiteenzetting, waarin hij aangeeft dat de eerste bestreden beslissing naar zijn mening niet gemotiveerd is, zeker niet afdoende, aan dat geen of onvoldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak gevoerd werd. Zoals hoger aangegeven, wordt in de eerste bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker aangeeft, wel degelijk uiteengezet om welke redenen de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

2.4. Concreet verwijst verzoeker naar het ingediende verzoek tot internationale bescherming, naar ernstige problemen die hij heeft in het herkomstland, naar het gezin dat hij vormt in België met zijn oom (en diens Belgische echtgenote) en naar het gegeven dat hij al anderhalf jaar in België woont en er geen geld wordt gevraagd van de Belgische Staat, geen eigen woonst heeft in het herkomstland of enig sociaal vangnet. Hij meent dat er geen grondige analyse is van de kern van de zaak.

De redenering van verzoeker kan niet gevolgd worden.

Immers meldt de eerste bestreden beslissing hieromtrent:

“Betrokkene vroeg op 15.12.2017 in België asiel aan. In onderhavige aanvraag d.d. 01.06.2018 vermeld betrokkene dat hij op dat moment de nodige documenten aan het verzamelen was om zijn asielprocedure bij de Belgische asielinstanties verder te zetten. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene hieraan niet heeft voldaan. Meer zelfs, betrokkene werd opgeroepen om zich aan te bieden op 02.10.2018. Hij gaf hieraan echter binnen de 15 dagen geen gevolg en bijgevolg werd hij op 18.10.2018 geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Betrokkene beweert dat hij en zijn naaste familieleden met inbegrip van zijn moeder systematisch vervolgd worden en dat hij meermaals werd geslagen en gemarteld door de politiediensten onder meer

omwille van de problemen van zijn moeder aldaar. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij en zijn naaste familieleden met inbegrip van zijn moeder systematisch vervolgd worden en dat hij meermaals werd geslagen en gemarteld door de politiediensten onder meer omwille van de problemen van zijn moeder aldaar volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het voorgelegde document, geklasseerd als stuk 20 bij de inventaris, volstaat niet om als begin van bewijs aanvaard te worden. Dit document werd opgesteld in een voor ons onleesbare en onverstaanbare taal waardoor de inhoud niet kan vastgesteld worden. De vermelding op het document betreffende 'vrije kantoorvertaling' stelt enkel: "gevolg van de klacht van de moeder van verzoeker – brief OM van Almaty" maar zegt niks over de inhoud van het document of wat dat "gevolg" zou kunnen zijn. Voor wat de voorgelegde foto's die zouden moeten verwijzen naar de gevangenis van zijn moeder (stuk 9) betreft; er kan niet onredelijk gesteld worden dat deze foto's eender waar kunnen genomen zijn en dat foto's in het algemeen op een gemakkelijke manier kunnen gemanipuleerd/bewerkt worden of in scène kunnen worden gezet.

Het louter voorleggen van foto's, zonder bijkomend bewijsmateriaal, kan dan ook niet aanvaard worden als een begin van bewijs. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat deze foto's betrekking hebben op zijn moeder, maar zij leveren geen bewijs dat betrokkene persoonlijk geïdende zou worden door de ordediensten en/of overheid van zijn land van herkomst.

Verder verklaart betrokkene dat hij samenwoont bij zijn familie in België, zijnde zijn oom en diens gezin, en dat deze over voldoende inkomsten beschikt om betrokkene ten laste te nemen. Hierdoor stelt betrokkene dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. (...)

Wat betreft het feit dat de echtgenote van zijn oom de Belgische nationaliteit heeft; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. (...)"

Uit deze beslissing blijkt dat er rekening is gehouden met het ingediende verzoek tot internationale bescherming, en met de voorgehouden ernstige problemen die hij heeft in het herkomstland. De eerste bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker geacht wordt afstand te hebben gedaan van zijn verzoek tot internationale bescherming, wat steun vindt in het administratief dossier. Verder wijst de eerste bestreden beslissing erop dat geen begin van bewijs wordt voorgelegd over de moeilijkheden die verzoeker en diens familie zouden kennen in het herkomstland. Rekening houdend met de gedane afstand van het verzoek tot internationale bescherming, is dit kennelijk redelijk. Verzoeker laat overigens na precies aan te duiden met welke elementen van zijn aanvraag geen rekening is gehouden en houdt, wat zijn voorgehouden buitengewone omstandigheden betreft, er een algemeen betoog op na.

Verder concretiseert verzoeker evenmin met welk precies element of voorgelegd stuk bij de aanvraag geen rekening is gehouden.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag twintig stukken voor. Uit de stukken die betrekking hebben op het ontvankelijk verklaren van de aanvraag, ontwaart de Raad: "stuk 9: drie foto's moeder verzoeker in gevangenis te Kazachstan" en stuk "20. Attest van OM van de stad Almaty (regio Turksiskiy)". Nazicht van dit door verzoeker bestempeld stuk 9 zijn foto's waarvan niet kan gesteld worden dat uit deze foto's enige gevangenschap blijkt. De motieven hierover in de eerste bestreden beslissing zijn correct.

Het stuk 20 is niet vertaald en bijgevolg kan ook de Raad dit stuk niet lezen, wat de gemachtigde van de bevoegde minister correct opmerkte. Onderaan dit stuk staan enige Nederlandse woorden die aangeven dat het om een klacht zou gaan, maar inhoudelijk is niets vertaald. Terecht stelt de eerste bestreden beslissing dat het document, zoals het werd voorgelegd in een onverstaanbare taal, niet volstaat om als begin van een bewijs aanvaard te worden.

De overige voorgelegde documenten handelen over de identiteit van verzoeker en het gezin waarmee hij samenwoont, hun inkomen, tewerkstelling, hun familieband en medische attesten van verzoeker. De Raad ontwaart uit deze stukken geen element dat erop wijst dat het bijzonder moeilijk is voor verzoeker om de aanvraag in te dienen in het buitenland.

De bewering dat verzoeker geen opvangnet en geen woonst heeft in het herkomstland werd niet aangehaald in de uiteenzetting over de ontvankelijkheid van de aanvraag zodat de verwerende partij niet kan verweten worden hierop niet te antwoorden.

2.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet voldoet door een loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 van het EVRM primeert. Enkele "*belangrijke documenten*" werden toegevoegd in de aanvraag.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat te preciseren met welke belangrijke elementen geen rekening is gehouden. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden.

Verder merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht inhoudt, slechts enkel een onderzoeksplicht. In dit geval moet de tweede bestreden beslissing samen gelezen worden met de eerste bestreden beslissing, die op haar beurt de toepassing van artikel 8 van het EVRM bespreekt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De eerste bestreden beslissing stelt concreet over de toepassing van deze bepalingen:

"Verder verklaart betrokkene dat hij samenwoont bij zijn familie in België, zijnde zijn oom en diens gezin, en dat deze over voldoende inkomsten beschikt om betrokkene ten laste te nemen. Hierdoor stelt betrokkene dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Wat deze vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het

land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, zijnde zijn oom en diens gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. (...)"

Dit motief wordt door verzoeker niet concreet weerlegd. Verzoeker houdt voor dat geen rekening is gehouden met zijn bijzonder moeilijke situatie. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen bijzonder moeilijke situatie heeft aangetoond.

Ten overvloede wijst de Raad op het volgende:

In dit geval beroept de verzoeker zich op een schending van zijn recht op het gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Serife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker dient aan te tonen dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privé- of familieleven heeft.

Verzoeker vormt een gezin met diens oom en zijn Belgische echtgenote.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling, dus zeker niet tussen oom en neef. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkervijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verzoeker, die meerderjarig is, toont niet aan dat met zijn oom bijkomende banden bestaan, anders dan gebruikelijk, dat hij van hem bijzonder afhankelijk was en dat er tussen hem en zijn oom effectief beleefde nauwe persoonlijke banden bestaan, anders dan de gewone affectieve banden. Het familieleven dat verzoeker voorwendt te hebben, is niet een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig leven.

Bijgevolg wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

2.6. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, van artikel 9bis en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN